

PATHFINDER

číslo 6 roku 2007

Takto sme vyrástli...

Metro Ministries

Jarní nádech

Chata Sviniarka

SETKÁNÍ, NA KTERÉ NEJDE ZAPOMENOUT

Už jste potkali slavného člověka? Možná se vám to už někdy přihodilo a pamatujete si to dodnes. Je ale pravda, že denně setkáváme stovky a tisíce nám neznámých lidí a vnímáme je jen jako kulisu svého života. Přesto se ale někdy stane, že potkáme pro nás úplně neznámého člověka, který není ani nijak slavný, a na setkání s ním nezapomeneme do smrti.

Pro mě to bylo setkání s Billem Wilsonem v prosinci 2006 v Brooklynu v New Yorku. Do té doby jsem o něm nikdy neslyšel a od setkání s ním i s lidmi z organizace, kterou založil, se často v myšlenkách vracím k těm několika dnům prožitým s nimi.

Billův příběh začal stejně jako u milionů dětí z chudinských čtvrtí amerických velkoměst. Dětství prožíval na ulici až do čtrnácti let, kdy ho tam jeho máma alkoholička „zapomněla“ navždy. Po třech dnech marného čekání na její návrat na jedné z křižovatek ve městě St. Petersburg na Floridě si jej všiml nedaleko bydlící muž – křesťan, Dave Rudenis. Přišel k Billovi a nabídl mu jídlo, čisté oblečení a střechu nad hlavou. Zaplatil mu také pobyt na křesťanském táboře pro mládež. Na táboře, někdy v polovině pobytu, který Bill prožil spíš v ústraní, byl osloven kázáním o Ježíšově lásce a záchraně skrze jeho smrt a vzkříšení. Tehdy poprvé uslyšel větu, že jej někdo má rád. A byl to Ježíš. Do té doby nikdo z jeho nejbližších Billovi neprojevil ani kousek lásky. Toto slovo jej zasáhlo tak silně, že se rozhodl, že udělá všechno pro to, aby co nejvíc dětí z ulic v těch nejchudších čtvrtích amerických velkoměst uslyšelo a pocítilo, že Ježíš je miluje a zemřel i za ně.

Přes všechny životní komplikace se Bill rozhodl za svým snem a rozhodnutím jít. Bůh mu vnukl myšlenku, aby odjel pracovat do New Yorku, města velkých kontrastů. Na ploše několika stovek kilometrů čtverečních žije asi 10 milionů obyvatel, z nichž někteří žijí v obrovském přepychu a jiní ve veliké bídě. Do New Yorku Bill poprvé přijel v roce 1979 a založil organizaci, která se dnes jmenuje Metro Ministries. Rozhodně se dá nazvat hnutím, protože oslovuje ty nejchudší děti ve více než pěti stech městech na všech kontinentech.

Jenom v New Yorku, ve čtvrtích Brooklyn, Jižní Bronx a Harlem, dochází pravidelně více než 20 000 dětí každý týden do „Pouliční nedělní školy“ a „Sobotní nedělní školy“. Když jsem slyšel poprvé to číslo, myslel jsem, že špatně rozumím. A když mi kolega Stano potvrdil, že slyším správně, tak jsem si připadal jako v zázračném snu. A opravdu, zázraky se dějí i dnes.

Každý týden od úterý do pátku vyjíždí několik desítek žlutě pomalovaných dodávek – pojízdných nedělních škol – za dětmi k jejich domům a školám na chodníky. A každou sobotu přijíždí školními autobusy pět až šest tisíc dětí z nejbližšího okolí Metro Ministries v Brooklynu na svoji „Sobotní nedělní školu“ přímo do jeho centra. O vše se stará několik stovek vyškolených zaměstnanců a dobrovolníků, kteří se nechali „nakazit“ stejnou myšlenkou, jako kdysi Bill. Pro děti, které jsou převážně afrického nebo hispánského původu, je připravený 1 až 1,5 hodinový program plný hudby, chval, modliteb, soutěží i poselství sdíleného mnoha různými způsoby. To proto, aby děti zaujalo poselství o Ježíšově lásce ve veliké konkurenci zábavných pořadů v televizi a jiných médiích. A že Boží moc působí a mění i tyto děti žijící v těch nejbídnějších podmínkách, dokazuje i svědectví jednoho z nich:

„Ve zprávách říkali, že je velice pravděpodobné, že dospívající černoch — jako jsem já — bude někým zastřelen — zvláště v oblasti, kde bydlím. Říkají dokonce, že je mnohem pravděpodobnější, že za pár let u sebe budu nosit pistoli.

Vůbec ale neví o tom, jak Bůh změnil můj život. Už od svých tří let jsem navštěvoval nedělní školu, kde jsem se učil o Bohu a o jeho cestách. A rozhodl jsem se následovat Ježíše.

Ne, nikdy mě neuvidíte, jak na někoho mířím z pistole. Nikdy! Protože, ať už se děje kolem mě cokoliv, já žiji pro Ježíše.“ Vincent 12 let

Díky Bohu, že žije a mocně působí i dnes!

PETR ADAME

CHATA SVINIARKA

V nedeľu v krásnej prírode a vo vykúrenej chate s nevábnyim názvom SVINIARKA sa začalo naše dobrodružstvo. Vztyčením pathfinderskej vlajky a zaspievaním hymny sme začali náš jarný tábor — Vitamíny. Po úvodnej modlitbe sme usadli ku AGAPÉ. A spomínali sme.

Budíček... Rozcvička, hurá von, veď sneží — padajú zázraky. Hygiena... Nástup na raňajky... „Vitamíny“ — pre dušu... Ideme sa guľovať, sánkovať... Krásne sneží, čo je v tomto roku neuveriteľné — všetci von! Fotoaparáty cvakajú, to sa musí zaznamenať. Všetci sme šťastní. Fiha, ale som hladný — poďme na obed. Osobné voľno, kalčeto, hokej, šipky, alebo len tak poleňosiť a počúvať hudbu a tiež pokecať. Príprava na bojovku! Kde mám... Kde si, už ťa čakáme, nechceme byť poslední, pohni, musíme ísť? Azimut... Poznávanie vtákov, varenie, cestovný poriadok, fyzická zdatnosť atď. Bolo to dobré... Konečne v chate... Čo máme na večeru? Špagety, ó, fajn. Vedúci kontrolujú, aby sa oblečenie a obuv sušili. Večerné „Vitamíny“ — citát z Biblie, premýšľanie a príbeh, ktorý to ilustruje, chytáme sa za ruky a modlitbou ďakujeme za nádherné chvíle prežité v prírode, v spoločenstve kamarátov a kamarátok. Poďme sa hrať... Už ideme! Večierkááááá! Ale mne sa ešte nechce spať... Chata pomaly utícha. Takto sa to opakuje každý deň a pribúdajú priateľstvá, utužujú sa vzťahy, družiny sú súdržnejšie a bojujú v celotýždennej hre. Len nejaký jednotlivec si chce urobiť svoj vlastný program — Čo ma budíte, veď ešte nebola vyhlásená príprava na budíček! Nádherné chvíle jarného tábora ubehli veľmi rýchlo... balíme sa a s úsmevom sa lúčime... Tak v lete čau...

Chcem poďakovať nášmu Nebeskému Otcovi za zázraky, a to nielen v prírode, ale i v úžasných mladých ľuďoch, ktorí sú takí rozmanití. Verím, že šťastie, ktoré sme prežívali, si odnesú domov.

DOVIDENIA FERO-PETROLEJ

*Ale Ježiš privolajúc si deti povedal:
„Nechajte dieťatká ísť ku mne a nebráňte im,
lebo takých je kráľovstvo Božie,“*

(Lukáš 18, 16)

10
Náš oddiel
má
rokov

Ďakujem všetkým, ktorí sa stali na malú chvíľu súčasťou nášho sveta....

V našom oddiele sa od založenia vystriedalo veľmi veľa detí. Prišli, zostali rok alebo viac, alebo sa zúčastnili len na jednom tábore či akcii. A boli aj takí, ktorí keď prišli do určitého veku, začali sa zaujímať o iné veci, a naše cesty sa jednoducho rozišli. Zostali sme priateľmi a keď sa stretneme, radi spomínajú na chvíle strávené s nami.

Na našej prezentácii sú len piati členovia, pretože oni boli pri zrode, rástli s oddielom a dnes pôsobia ako vedúci. Ak chcete vidieť aj ostatných, môžete sa na ich fotografie pozrieť na stránke slovenského Pathfindra alebo na oddielovej stránke.

A ešte chcem poďakovať mojej manželke Darinke, ktorá nás podporovala, modlila sa za nás a kým sme sa my na táboroch hrali, ona nám pripravovala jedlo. Bez nej by sme to zvládli veľmi ťažko.

KVETO, SORRY, KRŇÁČ — LEVICE

Martin

Sorry

Alžbetka, Kvetka, Viktorka

JARNÍ NÁDECH 2007

Stejně tak, jako v minulých letech, jsme i tento rok měli možnost setkat se na akci Jižního Kříže s již tradičním názvem Jarní nádech. Spousta z nás se těšila, že si společně s našimi kamarády připomeneme neobyčejný příběh. Proto jsme se ve středu 4. 4. 2007 večer sešli na soutoku dvou říček, Lomnice a Skalice, kde jsme postavili stany a znovu se setkali u ohně. Tam nám skupinka roverů zahrála scénku o tom, jak Mojžíš předstoupil před faraona a žádal o propuštění egyptského lidu z otroctví. To nám napovědělo, že si v následující den budeme prožívat na vlastní kůži deset ran, které seslal Hospodin na Egypt. Potom ještě několik z nás zůstalo dlouho do noci u ohně, kde jsme zpívali a vyprávěli si o svých zážitcích.

Časně ráno jsme se probudili do nového krásného dne a po snídani se zpodobnili starým Egyptanům převázáním ručnicků šátky okolo hlav. Když jsme měli všichni sbalené potřebné věci a rozdělili se do skupinek, vyrazili jsme na cestu, kde na nás postupně dopadaly všechny rány. Jako první dostaly děti za úkol nosit vodu, ta se však červeně zbarvovala a znázorňovala krev. Na druhé zastávce se při házení žabek přidali i někteří vedoucí a utvořili další soutěžící skupinku, se kterou soutěžili spolu s dětmi i v následujících disciplínách znázorňujících seslání štěnic a jedovatých žížal, zmoření dobytka, egyptské vředy, veliké krupobití a hroznou tmou v Egyptě. Po návratu jsme si na ohni upekli buřty, zhlédli ještě jedno vystoupení, zazpívali několik písní a unaveni ulehli do spacáků a těšili se na následující den.

V pátek ráno jsme označili své obydlí červenými pásky — coby beráncí krví. Pojedli jsme ve spěchu čokoládové beránky a vypravili se na poslední část naší cesty — překročení moře. Ale ani Markovi, znázorňujícímu Mojžíše, se to suchou nohou nepovedlo, Proto ostatní zvolili jiný způsob. Po pátečním obědě jsme se rozloučili a vypravili zpět do svých domovů a těšili se na příští setkání.

MICHAL TESÁŘ

Co nás čeká v Čechách?

Červen	17.	Klokaní kapsa JK
Červenec	8.-22.	Tábor JK — Vimperk
	15.-22.	Tábor ZS mladší — Jizerky
	15.-22.	Koňák VV
	15.-29.	Tábor DZ — Hadovka
	22.-5. 8.	Tábor ZS starší — Jizerky
Srpen	25.-7. 8.	Camporee EUD
	5.-19.	Tábor SH — Jizerky
	13.-26.	Tábor VV — Peklo

A čo na Slovensku?

Jún	15.-17.	Marteen 07
Júl	6.-8.	Špeciál radcov
	20.-22.	Tábor DKK

MODLITEBNÍ STROM

Pokud ses někdy díval(a) na zprávy nebo jsi četl(a) noviny, určitě si vzpomeneš na nějakou katastrofu, která se ve světě stala. Od zřícení dvou mrakodrapů známých jako „Dvojčata“ v Americe, přes velká sucha a požáry, vlnu Tsunami, tornáda, zemětřesení, záplavy, až po teroristické útoky. Možná jsi nějakou katastrofu zažil(a) na vlastní kůži nebo se stala v tvém okolí. Potom možná víš, jaké je to velké neštěstí, jak jsou lidé bezmocní a zoufalí. Potřebují pomoc. Ale jak takovým lidem pomoci? Třeba modlitbou. Pán Ježíš říká, že cokoli, za co ho budeme prosit a on s tím bude souhlasit, dostaneme. Co kdybychom prosili, aby pomohl a povzbudil lidi, kteří musí procházet takovým utrpením?

Pane Bože,
prosím tě za všechny
lidi na světě, kteří procházejí
utrpením. Hlavně za lidi, kteří
jsou sami. Dej jim, prosím, sílu
a odvalu žít dál a prosím,
povzbuzuj je a utěšuj.
Ty jsi nejmocnější na světě
a ty jediný to dokážeš.
Děkují. Amen.

JADV

BIBLICKÁ HÁDANKA

Jsem prase. Obyčejné prase, které celý svůj život prožilo na jednom místě, a to v našem milovaném chlívků a jeho okolí. Nestěžuju si. Mám svůj život rádo. Rádo se ráchám v bahně. Je to úžasné. Víím, že spousta lidí bere nás, prasata, za spodinu zvířat, protože nejsme čistá, nejsme inteligentní. Ale co na tom. Aspoň nemáme starosti. Jednou k nám přišel jeden mladík. Byl inteligentní. A nic mu to nepomohlo. Dokonce jsem mělo pocit, že nám závidí! To se tedy často nestává. Chodil nás pást, díval se, jak se rácháme v bahně, a v obličejí měl takový divný výraz, kterému ale my, neinteligentní prasata, nerozumíme.

Jednoho večera se stala taková zvláštní věc. Už dlouho jsem pozorovalo, že vždy, když jsme dojedla naši baštu, šel se kouknout, jak jsme korýtko vylízaly. To jsem si už několikrát všimlo. Ale pak, ten večer, nevím proč, ale trochu té naší dobroty po okrajích zůstalo. A představte si, on by to po nás dojedl! Jenže v tu chvíli přišel náš majitel — prý je to velký šéf a viděl, co chce náš pasáček udělat. To jste měli vidět tu melu! Majitel na něj začal hrozně křičet. Asi by tu naši baštu chtěl pro sebe. A pak už pasáček nepřišel.

Nevím, kde je mu konec. Ale víím, že nám záviděl. A taky víím, že kdyby nepřišel majitel, určitě by tu mňamku po nás dojedl.

Nevíte, kdo byl ten pasáček?
A nevíte proč a kam utekl?

JADV

Podrobnosti o Pathfinderu a o akcích najdete na internetových stránkách:

www.pathfinder.cz • www.pathfinder.sk

Redakce: Jana Dvořáčková, Za Opusem 1231, 156 00, Praha 5 — Zbraslav

e-mail: advent@pathfinder.cz